"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତ କର, ମୁଁ ଏକ ଅବିନାଶୀ ଆତ୍ମା, ବାବାଙ୍କ ଠାରୁ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣୁଛି, ଏହିଭଳି ଅଭ୍ୟାସ କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ଯୋଗରେ ଅବହେଳା କରନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ କେଉଁ ଶବ୍ଦ ବାହାରିଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ସେମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି — ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ହିଁ ସନ୍ତାନ । ତାଙ୍କରି ସ୍ମୃତିରେ ହିଁ ରହୁଛୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତାହା ସବୁ ମିଥ୍ୟା ଏବଂ ଅବହେଳା ପଣିଆ ଅଟେ । ଏଥିପାଇଁ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ମନେ କରି ବସିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଆତ୍ମା ହିଁ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିଥାଏ, ଏବେ ତୁମେମାନେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ସନ୍ତାନମାନେ ହିଁ ଯୋଗର ଚାର୍ଟ ରଖିବେ କେବଳ ଜ୍ଞାନର ବାହାସ୍ପଟ ମାରିବେ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ମୁଖଡା ଦେଖଲେ ପ୍ରାଣୀ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ରୁହାନୀ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ଆତ୍ମାକୁ ପ୍ରାଣ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଏବେ ବାବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଏହି ଗୀତ ତ ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ଅଟେ । ଏଥିରେ ତ କେବଳ ଏହାର ସାରାଂଶ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଉଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ତେବେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ଦେହର ଅଭିମାନ ଛାଡି ଦେବାକୁ ହେବ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ବହୁତ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟେ । ମୁଁ ହିଁ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ଅଭିନୟ କରୁଛି । ଏହି ଆତ୍ମ ଜ୍ଞାନ କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ଏକଥା ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ — ମୁଁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଆତ୍ମା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଅଭିନୟ କରୁଛି, ତେବେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ତୁଟିଯିବ । ଏହି ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନାଟକର ଅଭିନେତା ଅଟୁ । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ବୁଦ୍ଧିରେ ରହୁଛି ଯେ ସେ ମଧ୍ୟ ଏତେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କେତେ ଉଚ୍ଚ । ସେ ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ହେଲେ କିନ୍ତୁ ସେ ରୂପରେ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟୁ । ଆତ୍ମାକୁ ଦିବ୍ୟଦୃଷ୍ଟି ବିନା ଦେଖି ହେବ ନାହିଁ । ଏହି ନୂଆ-ନୂଆ କଥା ସବୁ ଏବେ ତୁମେ ଶୁଣୁଛ । ଦୁନିଆ ଏକଥା କ'ଣ ଜାଣିବ । ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବି ବହୁତ କମ୍ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ଯଥାର୍ଥ ରୀତି ଜାଣୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ଧାରଣ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଛୋଟ ବିନ୍ଦୁ ଅଟୁ । ଆମର ପିତା ଏହି ଡ୍ରାମାରେ ମୁଖ୍ୟ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଅଭିନେତା ଅଟନ୍ତି, ପୁଣି ଏହି ଆତ୍ମାମାନେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଶରୀର ବିନା ତ ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ହିଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରିବେ । ଅଶରୀର ହେବା ଦ୍ୱାରା କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଅଲଗା ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଦେହଧାରୀଙ୍କୁ ହିଁ ସ୍ମରଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ, ରୂପ, ଦେଶ, କାଳକୁ ହିଁ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । କେବଳ କହିଦେଉଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ନାମ-ରୂପରୁ ଅଲଗା ଅଟନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ଯେଉଁମାନେ ନମ୍ବରୱାର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ଥିଲ, ତୁମକୁ ହିଁ ପୁଣି ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ତୁମକୁ ଏହି ଅବସ୍ଥାକୁ ମଜବୁତ ରଖିବାକୁ ହେବ ଯେ ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅଟେ, ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି । ଆତ୍ମାରେ ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ଆଉ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ ଯେ ଆମ ଆତ୍ମାରେ ୮୪ ଜନ୍ମର ପାର୍ଟ ଅବିନାଶୀ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଏହା ବହୁତ ନୂଆ-ନୂଆ ପଏଣ୍ଟସ୍ ଅଟେ । ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜ ସହିତ ଏହିପରି କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ — ମୁଁ ଆତ୍ମା, ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣୁଛି । ମୋର ଆତ୍ମା ହିଁ ଜ୍ଞାନକୁ ଧାରଣ କରୁଛି । ମୋ ଆତ୍ମାରେ ହିଁ ଅଭିନୟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏହାକୁ ମନ ଭିତରେ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମକୁ ତମୋପ୍ରଧାରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କଠାରେ ଆତ୍ମାର ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କେତେ ବଡ-ବଡ ପୁସ୍ତକ ନିଜ ପାଖରେ ରଖୁଛନ୍ତି । କେତେ ଅଂହକାର ରହିଛି । ଏହା ହେଉଛି ତମୋପ୍ରଧାନ ଦୁନିଆ । ଏଠାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଆତ୍ମା ତ କେହି ବି ନୁହଁନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଏବେ ଆମକୁ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାକୁ ମନ ଭିତରେ ଘୋଷିବା ଉଚିତ୍ । ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇଲାବାଲା ତ ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେହିଭଳି ଭାବରେ ୟାଦ କରିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଭିତରେ ବହୁତ ଅନ୍ତର୍ମୁଖତା ରହିବା ଦରକାର । ଆମକୁ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାକୁ ପଡିବ, କେବଳ ପଣ୍ଡିତ ହେବାର ନାହିଁ । ଏହା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଜଣେ ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ଉଦାହରଣ ମଧ୍ୟ ରହିଛି — ମାତାମାନଙ୍କୁ କହିଥାନ୍ତି ରାମ ରାମ କହିଲେ ପାର ହୋଇଯିବ । ଏହିପରି ବାହାସ୍ପଟିଆ ହୁଅ ନାହିଁ । ଏହିପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ବହୁତ ଭଲ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯୋଗ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ସାରାଦିନ ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ରହିଥାନ୍ତି । ନଚେତ୍ ବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାର୍ଟ ପଠାଇବା ଉଚିତ୍ — ମୁଁ ଏହି ସମୟରେ ଉଠୁଛି, ଏତିକି ୟାଦ କରୁଛି । କିଛି ସମାଚାର ଦେଉନାହାଁନ୍ତି । ଜ୍ଞାନର ବହୁତ ଫୁଟାଣୀ ମାରୁଛନ୍ତି । ଯୋଗ କିଛି ହେଲେ ନାହିଁ । ଯଦିଓ ବଡ-ବଡ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଯୋଗରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଟନ୍ତି । ଅମୃତବେଳାରୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ଆପଣ କେତେ ପରମପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି । କିପରି ଏହି ବିଚିତ୍ର ଡ୍ରାମା

ତିଆରି ହୋଇଛି । କେହି ମଧ୍ୟ ଏହି ରହସ୍ୟକୁ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ନା ଆତ୍ମାକୁ, ନା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟ ପଶୁଙ୍କଠାରୁ ମଧ୍ୟ ହୀନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ଥିଲି । ମାୟାର ରାଜ୍ୟରେ କେତେ ଦୁର୍ଦ୍ଦଶା ହୋଇଯାଉଛି । ଏହି ଜ୍ଞାନ ତୁମେ କାହାକୁ ବି ଦେଇପାରିବ । କୁହ, ତୁମେ ଆତ୍ମା ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ, ତୁମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ, ପ୍ରଥମେ ତ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ବୋଲି ଭାବ । ଗରୀବମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତ ଆହୁରି ସହଜ । ସାହୁକାରମାନଙ୍କର ତ ବହୁତ ଝନ୍ଝଟ୍ ରହିଥାଏ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୁଁ ସାଧାରଣ ଶରୀରରେ ହିଁ ଆସୁଛି । ନା ଗରୀବ, ନା ବହୁତ ସାହୁକାର ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ବାବା ଆସି ଆମକୁ ଏହି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବ । ବାକି ତୁମର ବ୍ୟବସାୟ ଆଦିରେ ଖିଟ୍‌ପିଟ୍ ରହିଛି, ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଆସିନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଡାକୁଛ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ, ତେଣୁ ବାବା ପବିତ୍ର ହେବା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି ବତାଉଛନ୍ତି । ଏହି ବ୍ରହ୍ମା ନିଜେ ମଧ୍ୟ କିଛି ଜାଣିନଥିଲେ । ଅଭିନେତା ହୋଇ ଯଦି ଡ୍ରାମାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ନ ଜାଣିବେ ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କୁହାଯିବ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ସୃଷ୍ଟି ଚକ୍ରର ଅଭିନେତା ଅଟୁ, ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଯଦିଓ କହିଦେଉଛନ୍ତି ଯେ ଆତ୍ମା ମୂଳବତନରେ ନିବାସ କରୁଛି ପରନ୍ତୁ ଅନୁଭବ ଦ୍ୱାରା କହୁନାହାଁନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଏବେ ବାସ୍ତବରେ ଜାଣୁଛ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ମୂଳବତନର ନିବାସୀ ଅଟେ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଏକଥା ତ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିବା ଉଚିତ୍ । ଅନେକଙ୍କର ଯୋଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନାହିଁ । ଦେହ-ଅଭିମାନ କାରଣରୁ ପୁଣି ଭୁଲ୍ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହେଉଛି । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବା । ଏହି ଚିନ୍ତା ରହିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମକୁ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାର ଲଗନ ଅଛି, ତାଙ୍କ ମୁଖରୁ କେବେ ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ କଟୁବଚନ ବାହାରିବ ନାହିଁ । କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲେ ତୁରନ୍ତ ବାବାଙ୍କୁ ରିପୋର୍ଟ କରିବେ । ବାବା ମୋ ଦ୍ୱାରା ଏହି ଭୁଲ୍ ହୋଇଯାଇଛି । କ୍ଷମା କରିଦେବେ । ସେମାନେ ଭୁଲକୁ ଲୁଚାଇବେ ନାହିଁ । ଲୁଚାଇବା ଦ୍ୱାରା ତାହା ଆହୁରି ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଥାଏ । ବାବାଙ୍କୁ ସମାଚାର ଦେଇଚାଲ । ବାବା ଲେଖି ଦେବେ ତୁମର ଯୋଗ ଠିକ୍ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ପବିତ୍ର ହେବା । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ୮୪ ଜନ୍ମର କାହାଣୀ ରହିଛି । ଯେତେ ସମ୍ଭବ ଏହି ଚିନ୍ତା ଲାଗି ରହୁ ଯେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଦେହ-ଅଭିମାନକୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ରାଜଋଷି ଅଟ । ହଠଯୋଗୀ କେବେ ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ରାଜଯୋଗ ବାବା ହିଁ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବାବା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାକି ବର୍ତ୍ତମାନ ଭକ୍ତି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି । ଜ୍ଞାନ କେବଳ ବାବା ସଂଗମରେ ହିଁ ଆସି ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ତେଣୁ ଭକ୍ତି ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଦୁନିଆ ହିଁ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ସତ୍ୟଯୁଗର ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ଭକ୍ତି ହିଁ ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ପୁଣି କହିଦେଉଛନ୍ତି ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଏହିଠାରେ ହିଁ ରହିଛି । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବହୁତ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି । ନିଜର କଲ୍ୟାଣ କରିବାର ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରିଚାଲ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝାଯାଇଛି ଯେ ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ହେଉଛି ଶାନ୍ତିଧାମ ଏବଂ ସୁଖଧାମ । ଏହା ହେଉଛି ଅଶାନ୍ତିଧାମ, ଦୁଃଖଧାମ । ପ୍ରଥମ ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଲା ଯୋଗ । ଯୋଗ ନଥିଲେ କେବଳ ପଣ୍ଡିତଙ୍କ ଭଳି ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଆଜିକାଲି ତ ରିଦ୍ଧି-ସିଦ୍ଧି ତନ୍ତ୍ରବିଦ୍ୟା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବାହାରିଗଲାଣି । ଏହା ସହିତ ଜ୍ଞାନର କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ମିଥ୍ୟାରେ ବୁଡି ରହିଛନ୍ତି । ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ ଦୁନିଆ, ପତିତ ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ଏଠାରେ ତ କେହି ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମା ତ ନିଜକୁ ଭଗବାନ କହୁନାହାଁନ୍ତି । ଇଏ ତ କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ମଧ୍ୟ ପତିତ ଅଟେ, ପବିତ୍ର ହେଲେ ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯିବି । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ଫରିସ୍ତା ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ଏହା ହିଁ ମୂଳ କଥା ଯେ ଆମେ ପବିତ୍ର କିପରି ହେବା । ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ବହୁତ ଜରୁରୀ । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ମନେ ପକାଇବାରେ ଖାମଖିଆଲି ଅଟନ୍ତି ସେମାନେ କହିଥା'ନ୍ତି — ଆମେ ତ ଶିବବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ଯାଦରେ ହିଁ ଅଛୁ । କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଗପ ଅଟେ । ଅବହେଳାପଣ ଅଟେ । ଏଥିରେ ତ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ସକାଳୁ ଉଠି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବସିଯିବା ଉଚିତ୍ । ରୁହରିହାନ କରିବାକୁ ହେବ । ଆତ୍ମା ହିଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି ନା । ଏବେ ତୁମେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହେଉଛ । ଯିଏ କାହାର କଲ୍ୟାଣ କରିଥା'ନ୍ତି ତାଙ୍କର ମହିମା ମଧ୍ୟ କରାଯାଇଥାଏ ନା । କିନ୍ତୁ ତାହା ହେଉଛି କ୍ଷଣଭଙ୍ଗୁର ମହିମା । ଏହା ତ ହେଉଛି ନିରାକାର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମହିମା । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝୁଛ । ଏହି ସିଡିର ଚିତ୍ର ଅନ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ନାହିଁ । ଆମେ ୮୪ ଜନ୍ମ କିପରି ନେଉଛୁ କିପରି ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଛୁ । ଏବେ ତ ପାପର କଳସୀ ଭରି ଗଲାଣି, ତାହା ଖାଲି କିପରି ହେବ ? ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ହେଉଛ ପାଣ୍ଡବ ସମ୍ପ୍ରଦାୟ ତୁମେମାନେ ଧାର୍ମିକ ହେବା ସହ ରାଜନୈତିକ ମଧ୍ୟ ଅଟ । ବାବା ସବୁ ଧର୍ମର କଥା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା ଅନ୍ୟ କେହି ବୁଝାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବାକି ସେହିସବୁ ଧର୍ମ ସ୍ଥାପନକର୍ତ୍ତାମାନେ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପଛରେ ତ ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ତଳକୁ ଆସିବାକୁ ପଡୁଛି । ବାକି ସେ କୌଣସି ମୋକ୍ଷ ଦେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା ହିଁ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରି ଘରକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେହି ଜଣଙ୍କ ବିନା ଆଉ କାହାର ମହିମା ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା ଅଥବା ତୁମର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ମହିମା ନାହିଁ । ବାବା ନ ଆସିଥିଲେ ତୁମେ ମଧ୍ୟ କ'ଣ କରିଥା'ନ୍ତ । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଆରୋହଣ କଳାକୁ ନେଇଯାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି ତେରେ ଭାନେ ସର୍ବ କା ଭଲା ଅର୍ଥାତ୍ ତୁମ ପାଇଁ ସମସ୍ତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହେଉଛି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ବୁଝିପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ମହିମା ତ ବହୁତ କରୁଛନ୍ତି ।

ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଆତ୍ମା ତ ଅକାଳ ଅଟେ । ଭୃକୁଟୀ ହେଉଛି ତାର ସିଂହାସନ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ତାକୁ କେବେ କାଳ

ଖାଇପାରେ ନାହିଁ । ଆତ୍ମାକୁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଶରୀରରେ ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହୁଏ । ବାକି ନେବା ପାଇଁ କୌଣସି କାଳ ଆସୁନାହିଁ । କେହି ଶରୀର ଛାଡିଲେ ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ହେଉ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ଶରୀର ଛାଡି ଅନ୍ୟ ପାର୍ଟ ବଜାଇବାକୁ ଗଲେ, କାନ୍ଦିବାର କ'ଣ ବା ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଆମେ ଆତ୍ମା ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟୁ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ଏବେ ଜାଣୁଛ । ଗାୟନ କରିଥା'ନ୍ତି ଆତ୍ମାମାନେ ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ.... ବାବା କେଉଁଠି କିପରି ଆସି ମିଶିଥା'ନ୍ତି । ଏକଥା ମଧ୍ୟ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ସବୁ କଥାର ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । କେବେଠାରୁ ଶୁଣି ଆସୁଛ । ବାବା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ଶୁଣାଉ ନାହାଁନ୍ତି କେବଳ ବୁଝାଇବା ନିମନ୍ତେ ଉଦାହରଣ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ସତ୍ୟ ତେଣୁ ସତ୍ୟ ଦୁନିଆ ରଚନା କରୁଛନ୍ତି । ସତ୍ୟ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟରେ ବିଜୟ ଏବଂ ମିଥ୍ୟାରେ ପରାଜୟ ହୋଇଥାଏ । ସତ୍ୟ ବାବା ସତ୍ୟଖଣ୍ଡର ସ୍ଥାପନା କରୁଛନ୍ତି । ରାବଣଠାରୁ ତୁମେ ବହୁତ ହାରିଛ । ଏହି ସବୁ ଖେଳ ତିଆରି ହୋଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଆମର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ରହିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ତ ସମସ୍ତେ ପଛରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଏହି ସୃଷ୍ଟିଚକ୍ରକୁ ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖିବା କେତେ ସହଜ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ସନ୍ତାନ ସେମାନେ ଏଥିରେ ଖୁସି ହେବେ ନାହିଁ ଯେ ଆମେ ଜ୍ଞାନ ବହୁତ ଭଲ ଶୁଣାଉଛୁ । ତା ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ହେବେ ଦୈବୀଗୁଣ ମଧ୍ୟ ଧାରଣ କରିବେ । ତୁମକୁ ବହୁତ-ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । କାହାକୁ ହେଲେ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । ସ୍ନେହର ସହିତ ବୁଝାଇବା ଉଚିତ୍ । ପବିତ୍ରତା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ କେତେ ହଙ୍ଗାମା ହେଉଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ହେଉଛି । ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଥିବ ତ ମିଳିବ । ନାଁ, ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଦୈବୀଗୁଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଲୁଣପାଣି ହେବା ଅନୁଚିତ୍ । ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଆମେ ନିଜର ଓଲଟା ଚଳଣି ଦ୍ୱାରା ବାବାଙ୍କର ସମ୍ମାନ ତ ହରାଉ ନାହୁଁ ? ସଦ୍‌ଗୁରୁଙ୍କର ନିନ୍ଦୁକକୁ ଠାବ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଇଏ ତ ସତ୍ ପିତା, ସତ୍ ଶିକ୍ଷକ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ଆତ୍ମାକୁ ଏବେ ସ୍ମୃତି ଆସୁଛି । ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ସୁଖର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ପୂର୍ବରୁ ଜ୍ଞାନ ଦେଇକରି ଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ତ ଗାୟନ ହେଉଛି । ଏହାଙ୍କ ଆତ୍ମାରେ କୌଣସି ଜ୍ଞାନ ଥିଲା କି ? ଆତ୍ମା କ'ଣ, ଡ୍ରାମା କ'ଣ — କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ତ ଜାଣିବା ଦରକାର ନା । ରୁଦ୍ର ଯଜ୍ଞ ରଚନା କଲେ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପୂଜା ଭଲ ନା ଦୈବୀ ଶରୀରର ପୂଜା କରିବା ଭଲ ? ଏହି ଶରୀର ତ ୫ ତତ୍ତ୍ୱରେ ନିର୍ମିତ ସେଥିପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କର ପୂଜା ହିଁ ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ପୂଜା ଅଟେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି ଜଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣିବାକୁ ହେବ ସେଥିପାଇଁ କୁହାଯାଉଛି ଖରାପ କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ... ନିନ୍ଦା ଯୋଗ୍ୟ କୌଣସି କଥା ଶୁଣ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ମୋଠାରୁ ହିଁ ଶୁଣ । ଏହା ଅବ୍ୟଭିଚାରୀ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ । ମୁଖ୍ୟ କଥା ହେଉଛି ଯେତେବେଳେ ଦେହ ଅଭିମାନ ତୁଟିବ ତେବେ ହିଁ ତୁମେ ଶୀତଳ ହୋଇଯିବ । ଯଦି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବ ତେବେ ମୁଖରେ ମଧ୍ୟ ଓଲଟା-ସିଧା କଥା କହିବ ନାହିଁ, କୁଦୃଷ୍ଟି ଯିବ ନାହିଁ । ଦେଖି ମଧ୍ୟ ଯେପରି ଦେଖିବ ନାହିଁ । ଆମର ଜ୍ଞାନର ତୃତୀୟ ନେତ୍ର ଖୋଲିଯାଇଛି । ବାବା ଆସି ତ୍ରିନେତ୍ରୀ, ତ୍ରିକାଳଦର୍ଶୀ, କରିଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମ ପାଖରେ ତିନି କାଳ ଏବଂ ତିନି ଲୋକର ଜ୍ଞାନ ରହିଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଜ୍ଞାନ ଶୁଣାଇବା ସହିତ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ଉତ୍ତମ ଆଚରଣ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତ ମିଠା ହେବାକୁ ପଡିବ । ମୁଖରୁ କେବେହେଲେ ପଥର ଅର୍ଥାତ୍ କଟୁବଚନ ବାହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।

(୨) ଅର୍ନ୍ତମୂଖୀ ହୋଇ ଏକାନ୍ତରେ ବସି ନିଜେ ନିଜ ସହିତ ଆତ୍ମିକ ବାର୍ତ୍ତାଳାପ କରିବାକୁ ହେବ । ପବିତ୍ର ହେବାର ଉପାୟ ବାହାର କରିବାକୁ ହେବ । ସକାଳୁ-ସକାଳୁ ଉଠି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ସମସ୍ତଙ୍କର ଆନ୍ତରିକ ସ୍ନେହ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ନ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଅଲଗା, ପ୍ୟାରା ଅର୍ଥାତ୍ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଏବଂ ନିଃସଂକଳ୍ପ ହୁଅ ।

ଯେଉଁ ପିଲାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ନ୍ୟାରା ଏବଂ ପ୍ୟାରା ରହିବାର ଗୁଣ ବା ନିଃସଂକଳ୍ପ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବାର ବିଶେଷତା ରହିଛି ଅର୍ଥାତ୍ ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଏହି ବରଦାନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି ସେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ପ୍ରିୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ନିଆରା ପଣିଆର ସ୍ୱଭାବ କାରଣରୁ ସମସ୍ତଙ୍କର ଅନ୍ତରର ସ୍ନେହ ସ୍ୱତଃ ହିଁ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ନିଜର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ନିଃସଂକଳ୍ପ ସ୍ଥିତି ବା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ ଦ୍ୱାରା ଅନେକଙ୍କର ସେବା କରିବାର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ସେମାନେ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ସର୍ବଦା ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିଥା'ନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ କରିଥା'ନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ ସ୍ୱତଃ ସଫଳତା ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଥାଏ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏକମାତ୍ର "ବାବା" ଶବ୍ଦ ହିଁ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ଚାବୀ, ଏହି ଚାବୀକୁ ସର୍ବଦା ଦାୟିତ୍ୱରେ ରଖ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***